

شيفته تدوين شدم

محمد صادق در کلاس های انجمن شرکت کرد و دوره های عمومی سینما مثل فیلم نامه نویسی، عکاسی، فیلم برداری، تدوین و کارگردانی را به صورت کلی آموزش دید. بعد هم با هم کلاسی هایش به گروه های چند نفره تقسیم شدند و با دوربین سوپر ۸ شروع به فیلم سازی کردند؛ «یادش به خیر؛ سال ۱۳۷۳ ما جزو آخرین نفراتی بودیم که برای امتحان انجمن سینمای جوان با دوربین سوپر ۸ فیلم کوتاه ساختیم، چون بعد از آن دوربین ویدئویی آمد و حالا هم که دوران دیجیتال است. آن زمان با دستگاه آپارات می نشستیم و فیلم های ساخته شده یکدیگر را می دیدیم و به صورت عملی درس هایی را که خوانده بودیم، مرور می کردیم.» دهقان پور توضیح می دهد: دوره های مقدماتی را پشت سر گذاشتیم. مسئولان انجمن تصمیم گرفتند دوره های تخصصی را برای هنرجویان برگزار کنند. آن زمان در مشهد دوره تخصصی برگزار نمی شد اما مدیریت جدید انجمن چهار کلاس تدوین، صدا برداری، فیلم برداری و فیلم نامه نویسی را دایر کرد. آنجا بود که فهمیدم به تدوین علاقه خاصی دارم. چند وقت بعد کمی حرفه ای تر شدم و با حمایت انجمن از تدوین به درآمد هم رسیدم.

زیربوم حرفه تدوینگری از زبان هنرمند محله سجاد که عمرش را پای این هنر گذاشته است

چینش هماهنگ نماها و آواها

میترا صدرا پشت سیستم نشسته و به تصاویر مانتیورهای مقابلش خیره شده است. پشت سر هم برداشت های مختلف را می بیند و دیالوگ هارا می شنود. این برداشت را به آن یکی را به دیگری می چسبانند. در هم ادغام می کنند، حذف می کنند، برش می زنند و محصول چند ساعت تلاشش را بازبینی می کند؛ اما انگار چیزی درست نیست و دوباره از نو تمام این مراحل را انجام می دهد. امروز به دفتر کار محمد صادق دهقان پور، هنرمند تدوینگر محله سجاد، آمده ایم تا درباره حرفه و هنر تدوینگری بشنویم؛ هنری که کارگردانی دوباره است. این هنرمند سال های سال با مجموعه های مختلفی از جمله انجمن سینمای جوان، آستان قدس رضوی و شهرداری مشهد همکاری کرده است و احتمالاً بدون آنکه بدانیم، آثارش را در رسانه های مجازی یا سینماهای شهر و تلویزیون دیده ایم. اغلب آثار او در شبکه های مستند، افق و خراسان رضوی پخش شده است.

داستان جلد

پیاده روی در مسیر سرنوشت

محمد صادق دهقان پور متولد ۱۳۵۶ است. پدرش کارمند جهاد سازندگی بود و به قول آقای دهقان پور خانه به دوش بوده اند. پنج خواهر و برادر هستند و هر کدام در یک شهر به دنیا آمده اند. محمد صادق متولد زاهدان است و از دوران راهنمایی اوبه مشهد آمده اند. در ابتدا ساکن محدوده خواجه ربیع بوده اند. او هم مثل خیلی از هم سن و سالانش درس می خوانده است تا اینکه به صورت اتفاقی و در مسیر پیاده روی تا محل کار پدرش، تابلو انجمن سینمای جوان را می بیند. می گوید: از میدان شهدا تا محل کار پدرم در چهارراه بیسیم (خیابان جهاد امروز) پیاده می رفتم. سال دوم دبیرستان بودم که در مسیرم تابلو انجمن سینمای جوان را دیدم. آن زمان خانم وفادار مسئول انجمن بود. همان جادر کلاس هائیت نام کردم. پدرم به کتاب علاقه داشت و من هم مثل او به خواندن کتاب علاقه داشتم؛ اما اطلاعات زیادی از سینما و ساخت فیلم و دوره های تخصصی آن نداشتم. آشنایی ام با سینما در حد دیدن فیلم روی پرده بود.

مدرسه ای به نام انجمن سینمای جوان

بعد از ثبت نام متوجه شد که باید در آزمون ورودی شرکت کند. آن زمان به جز انجمن سینمای جوان، مشهد هیچ مؤسسه سینمایی دیگری نداشت. نزدیک چهار صد نفر خانم و آقایان در امتحان ورودی شرکت کرده بودند و از این تعداد تقریباً چهل نفر قبول می شدند. محمد صادق یکی از آن ها بود. او تعریف می کند: ورود به این دوره مسیر زندگی ام را تغییر داد. پیدا کردن دوستان جدید و گذراندن دوره های مختلف انجمن سینمای جوان باعث شد دیگران چنان دل بسته درس و مدرسه نباشم و پس از مدتی هم مدرسه را به کلی رها کردم و دنبال علاقه ام در سینما رفتم. سر کلاس های انجمن همیشه با هم کلاسی هاسرا دامه دادن تحصیل یا دنبال کردن همین کلاس ها صحبت بود. من و تعداد دیگری از هنر جوها کارگردان های مختلف را مثال می زدیم که هیچ کدام درس نخوانده و سراغ فیلم سازی رفته اند، پس ما هم می توانیم؛ اما بعد ما فهمیدم درس خواندن اهمیت دارد و دوباره سراغش رفتم و الان هم دانشجوی کارشناسی ارشد رشته پژوهش هنر هستم.

از تدوین آنالوگ به دیجیتال

محمد صادق البته بیشتر تجربی پیش رفته است تا از راه تحصیلات دانشگاهی. او می گوید: از سربازی که برگشتم، نیاز به درآمد داشتم و تدوین تنها هنرم بود. جالب این بود که قبل از سربازی با دستگاه های آنالوگ تدوین می کردم ولی در این مدت همه چیز دیجیتالی شده بود. خوب به یاد دارم روزی که وارد اتاق تدوین انجمن سینمای جوان شدم و به جای دستگاه های قدیمی رایانه ها را دیدم، چیزی از آن نمی فهمیدم. ۶ ماهی وقت گذاشتم تا دانسته هایم را دیجیتالی کنم. او حدود یازده سال کارمند مؤسسه آفرینش های هنری آستان قدس رضوی بود و کار تدوینگری را انجام می داد. البته چون اولین نسلی بودند که تدوین دیجیتالی انجام می دادند، از همان اوایل کار، سراغ آموزش این کار به دیگران هم رفته و در مرکز آموزش انجمن سینمای جوان برای مشتاقان تدوین تدریس می کرده است.